Dragă Mihai,

Trebuie să recunosc, am crescut auzindu-ți numele peste tot în jurul meu, începând chiar de la grădiniță. Portretul tău trona în mijlocul sălii grupei mele, așa că mi-am petrecut o bună parte din copilărie văzându-ți chipul în fiecare zi. Memorabil, într-adevăr, dar, în mintea mea de copil, nu puteam înțelege ce ai făcut atât de important, încât să ai un tablou la mine la grădiniță.

Abia mai târziu, la școală, am înțeles cu adevărat cu ce se ocupă un poet. Sau, cel puțin, așa credeam. La îndemnul învățătoarei mele, am început să scriu versuri. Dar sufletul meu fugea necontenit către proză. Aici mă simțeam confortabil, căci proza îmi oferea posibilitatea de a mă pierde în poveste și de a-mi crea propria realitate.

În timp, am înțeles că poezia înseamnă mult mai mult decât ceea ce am bănuit în primii ani de lectură. Pe măsură ce am crescut, am învățat să-ți simt altfel versurile. Și am început să înțeleg de ce ești unic. Cred că, pe lângă profunzimea sentimentelor, ai lăsat un strop din esența ta în fiecare cuvânt scris. Când te citesc, mă pierd câte puțin în vraja versurilor pe care le-ai țesut atât de frumos.

Mulțumesc pentru faptul că m-ai lăsat să încep să te cunosc. Și, mai ales, mulțumesc pentru faptul că m-ai învățat să simt vibrația cuvintelor și a dorului de absolut.

Cu drag

Bădie Mihai,

Se apropie ziua dumitale. Stele sunt toate la locul lor, așa cum le-ai lăsat. Luna ți le păzește strașnic. Iar noi încercăm să-ți păstrăm amintirea vie peste veacuri, căci nimic nu e mai plăcut decât să plutești pe vraja cuvintelor dumitale.

Ai vrea, poate, să știi ce se mai scrie, ce se mai citește astăzi? Lumea s-a schimbat mult de la plecarea ta, bibliotecile moderne sunt doldora de cărți cu subiecte palpitante, curajoase, amuzante, care ilustrează tot felul de emoții. Dar niciuna nu a reușit să șteargă strălucirea versurilor tale.

La sfatul mamei, am încercat să gust din veselia lui Creangă. Ce să-ți mai spun de bătrânul Sadoveanu?! Constat însă treptat că Nică, zmeii, zânele au rămas în trecut și ne-au invadat eroi precum pisicile asasine, Olguța cea curioasă... bine, nu așa curioasă ca Harriet spioana, dar tot curioasă.

Eu – prefer istoria, mitologia, folclorul, natura. Prefer armonia dintre lumea interioară și natura feerică.

Tu – un model de patriotism. Ne-ai învățat să nu renunțăm la adevăratele valori și cum să urmăm calea.

Ea – cartea, prietena noastră comună, este comoara pe care mi-ai dăruit-o în secret. Ține în ea mistere pe care le voi descifra în timp și le voi arăta lumii.

Cu drag